

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/102/2024
Identifikačné číslo spisu:	6123343977
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6123343977.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, proti žalovanej N. M., narodenej K. o zaplatenie 4.157,41 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 10Csp/126/2023, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. júla 2024 sp. zn. 14CoCsp/9/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 31. júla 2024 sp. zn. 14CoCsp/9/2024 (ďalej aj „odvolací súd“) podľa § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 19. decembra 2023 č. k. 10Csp/126/2023-133 o zamietnutí žaloby a o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej (§ 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP); žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 369 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP).

1.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd mimo iného skonštatoval, že: „... 26. Odvolací súd ďalej uvádza, že predmetom odvolacieho prieskumu je otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktorá je v posudzovanom prípade závislá od otázky platného postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu. Odvolací súd tak v tomto smere skúmal či došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky, a to v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie ako podmienku platnosti postúpenia žalovanej pohľadávky vyžaduje, aby sa postupovala pohľadávka v celosti a po konečnom termíne splatnosti. Zo zisteného skutkového stavu pritom vyplýva, že ku dňu postúpenia žalovanej pohľadávky nenastala ešte konečná splatnosť úveru (tá mala nastať až dňa 22. októbra 2027). Z uvedeného dôvodu sa tak otázka platnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru v konaní stala relevantnou právnou skutočnosťou, nakoľko záver o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore je závislý od jej posúdenia, s ohľadom na skutočnosť, že v predmetom konaní sa uplatňuje pohľadávka banky zo spotrebiteľského právneho

vzťahu, ktorá bola postúpená tretej osobe, resp. nebankovému subjektu.

27. Odvolací súd v tomto smere preskúmal závery súdu prvej inštancie v otázke platnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru ako elementárnej podmienky platnosti postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu a dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané platné mimoriadne zosplatnenie úveru, keď žalobca nepreukázal existenciu platného oznámenia o mimoriadnom zosplatnení úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka) ako jednostranného právneho úkonu.

28. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. januára 2024, v ktorom najvyšší súd, v rámci skúmania podmienok pre platné mimoriadne zosplatnenie spotrebiteľského úveru vyslovil názor, podľa ktorého „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh“. Odvolací súd, stotožňujúc sa s predmetným názorom najvyššieho súdu uvádza, že ak v oznámení o mimoriadnom zosplatnení úveru nie je explicitne špecifikovaná splátka, pre ktorú veriteľ dlh mimoriadne zosplatnil, jedná sa o absolútne neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka).

29. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzal v otázke platnosti mimoriadneho zosplatnenia dlhu v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predovšetkým z tvrdenia samotného žalobcu vo vyjadrení (č. l. 104), že k zosplatneniu dlhu došlo pre splátku splatnú dňa 22. júla 2021. Pričom splnenie zákonných podmienok v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie skúmal v intencii takto (skutkovo) žalobcom vymedzenej splátky. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že z obsahu oznámenia o mimoriadnom zosplatnení úveru však nevyplýva, pre ktorú splátku veriteľ úver mimoriadne zosplatnil. Je potrebné zdôrazniť, že požiadavka špecifikácie splátky, pre ktorú veriteľ dlh mimoriadne zosplatňuje v oznámení o mimoriadnom zosplatnení, ako jednostranného adresného právneho úkonu, má svoj racionálny základ v potrebe zabezpečenia „rovnomernej“ právnej ochrany protistrany. Aj skrz spotrebiteľský charakter právneho vzťahu je dôležité, aby mal dlžník (spotrebiteľ) možnosť objektívne z oznámenia o mimoriadnom zosplatnení úveru zistiť, pre ktorú splátku došlo k aktivácii mimoriadneho zosplatnenia dlhu, v závislosti od ktorej je kreovaná pre dlžníka možnosť posúdiť platnosť či neplatnosť takéhoto úkonu a k tomu prispôbiť svoju následnú ekonomicko-právnu interakciu.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že oznámenie o mimoriadnom zosplatnení úveru neobsahovalo špecifikáciu splátky, pre ktorú veriteľ úver mimoriadne zosplatnil, v dôsledku čoho sa považuje takýto právny úkon za absolútne neplatný. Odvolací súd dodáva, že následkom absencie platného úkonu zosplatnenia - oznámenia o mimoriadnom zosplatnení - nedošlo k zavŕšeniu, resp. k platnému mimoriadnemu zosplatneniu úveru, v dôsledku čoho sa na žalobcu postupovala pohľadávka zo spotrebiteľského úveru v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. v rozpore so zákonom (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného dôvodu nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, čo znamená, že žalobca v predmetnom konaní nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou, čoho následkom je strata sporu. Preto, ak súd prvej inštancie v prejednávanej veci žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, hoc z nesprávneho právneho dôvodu, rozhodol vecne správne, z dôvodu ktorého odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil“ (§ 387 ods. 1 CSP).

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“), jeho prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Navrhla zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Pre naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci pokiaľ vychádza z toho, že veriteľ je povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 OZ v písomnom úkone, ktorým toto právo na zosplatnenie uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Zároveň sa týmto nesprávnym právnym

posúdením veci mal odvolací súd odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (1Cdo/123/2022). Podľa názoru dovolateľa zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP v dovolaní nebol obsahovo vymedzený, v tejto časti preto bolo dovolanie v zmysle § 447 písm. f) CSP odmietnuté.

3. Žalovaná nevyužila právo vyjadriť sa k dovolaniu.

4. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3C príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP), a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že rozhodujúcou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu je dovolateľkou nastolená právna otázka, namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 CSP), a to či súčasťou oznámenia (o zosplatení úveru v zmysle v § 53 ods. 9 a § 565 OZ) mala byť identifikácia omeškanej splátky.

5. V právnej vete judikátu R 34/2025 bol vyslovený právny záver, že: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022). V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd mimo iného uviedol: ... „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou, (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

6. Z predmetnej ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie úveru, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok. Právny úkon nekonkretizujúci splátku je nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

7. Z uvedených dôvodov je zřejmé, že dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP nie je vymedzené správne, lebo tu nešlo o prípad, kedy by rozhodnutie odvolacieho súdu malo spočívať na nesprávnom právnom posúdení veci, ide tu o situáciu, kedy sa judikátom R 34/2025 v rozhodnej právnej otázke pre tento prípad nastolil stav ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018), a preto dovolací súd dovolanie odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP. Na tomto závere nič nemení ani to, že k ustáleniu judikatúry dovolacieho súdu došlo až po podaní dovolania.

8. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

9. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.